

Metge per vocació, pacient de professió

Mª Jesús Narvaiza va estudiar Medicina a la Universitat de Navarra. S'ha dedicat diversos anys a la docència. El 1995, després d'una revisió ginecològica li van diagnosticar un càncer.

11/06/2008

Mª Jesús Narvaiza va néixer a Sant Sebastià. Va passar la infància a Bilbao i l'any 1967 va marxar cap a Pamplona. Va estudiar a la Facultat de Medicina de la Universitat de

Navarra, on es va graduar l'any 1972. Quan cursava 1r de carrera va demanar l'admissió a l'Opus Dei.

Va aconseguir el Doctorat en Medicina amb una tesi que tractava sobre les alteracions del fibrinogen en el pacient cirròtic. La seva dèria, clarament, era l'hematologia. Es va dedicar amb entusiasme a la investigació entre mostres, tubs d'assaig i microscopis.

A mitjans dels 80 va començar a fer compatible aquesta feina amb la docència a l'Escola d'Infermeria de la Universitat, la qual cosa li va suposar un gran canvi de mentalitat: va passar de la investigació pura i dura al contacte directe amb les alumnes. La seva entrega a la docència anava més enllà del curs acadèmic: alguns estius els passava al costat de les alumnes atenent un projecte sanitari organitzat per l'Institut Nacional de

Nutrició Salvador Zubirán, a Mèxic DF.

Va deixar la investigació definitivament per entregar-se en cos i ànima a l'Escola d'Infermeria, de la que va arribar a ser Catedràtica. El tema que va defensar per guanyar l'oposició va ser “L'atenció al malalt oncològic”.

Va romandre a l'Escola fins novembre del 2006, any en què va sol·licitar la invalidesa. El 1995, després d'una revisió ginecològica rutinària li van diagnosticar un càncer de mama. Van començar llavors les sessions de radioteràpia. Als tres anys, durant els quals va continuar treballant, aquesta lesió s'havia convertit en una metàstasi progressiva que li va envair el pulmó, els ossos, el fetge i la pell. A cadascunes d'aquestes metàstasis li corresponia un xoc de quimioteràpia dur.

La malaltia és la seva companya de viatge des de fa més d'una dècada. I amb ella ha après a conviure. A l'Opus Dei li han recordat una vegada i una altra la columna vertebral de la fe cristiana: que Déu és un Pare bo, que dóna als seus fills el millor. Una realitat sobrenatural que intenta fer vida de la seva vida. No és alguna cosa teòrica que pot resultar bonic de sentir o llegir, sinó alguna cosa tangible, aplicada al dia a dia, en cada assalt contra la imaginació, davant el dubte, enfront del temor. Aprenent també la lliçó de sortir d'una mateixa, de no compadir-se i pensar “pobre de mi!”. La convicció que una persona malalta no és una persona inútil.

El Prelat de l'Opus Dei li va escriure en una ocasió: “Ofereix el treball professional d'estar malalta”. I aquest consell el porta tatuat en l'ànima, en la intel·ligència, en la voluntat. I així reaprèn, una vegada i

una altra, de suportar el cansament, el malestar, la pèrdua de la gana, la caiguda del cabell i l'esforç psicològic i físic que suposa tornar al cicle de quimioteràpia quan notes que el cos aparentment torna a estar fort.

Mª Jesús intenta, a cada moment, sortir de la trampa de l'autocompassió. La seva arma: un horari, en el que hi ha lloc per a l'Eucaristia diària i altres normes de pietat cristiana, treure a passejar a “Txuri”, una gosseta d'11 anys que li fa companyia, i confeccionar puzzles de 500 peces, que després regala a les amigues, amb les que comparteix també moltes estones de companyia i conversa. Abans muntava vaixells, autèntiques embarcacions, però ara ha hagut de deixar-ho perquè té les mans esquerdades; el càncer li ataca també la pell.

A la Mª Jesús la malaltia li ha ensenyat a polir el caràcter. Ella era

de planificar el temps amb grans recorreguts; ara les ambicions són les mateixes, però el punt de mira s'ha escurçat. Els plans són d'aquest matí per a aquesta tarda o, a tot estirar, d'avui per a demà.

El pensament de la mort no l'esglaia: ha vist morir molts pacients i els ha acompanyat en l'últim tram de la vida. No té por a la pròpia mort perquè creu en la vida eterna i perquè està convençuda que morir és trobar-se amb Déu. A Ell li va entregar la vida fa més de 40 anys i a Ell segueix donant-se-la cada dia. Va rebre la Unció de malalts al maig de l'any passat.

Però la Mª Jesús sí que té por a l'agonia; no obstant això, confia en les cures pal·liatives. Lluita per espantar els fantasmes de la imaginació que li ronden sovint pel cap, pensant com serà la seva mort, quan arribarà, i quant més patirà.

Encara que assegura, contundent, que la imaginació no compta amb la gràcia de Déu, però la realitat, sí. Déu l'ajuda en cada moment, en el seu dia a dia: aquí està la gràcia.

Recullim aquest testimoni pocs dies abans que marxi a Comillas, un poble preciós de la costa cantàbrica, que li retorna els estius de la seva infància i adolescència, que li enamora, diu. Comillas per a la Mª Jesús és sinònim de descans, de passejos pel bosc, de caminar sense presses per la sorra del mar, encara que fa temps ja que les seves mans no l'ajuden a fer el que més li agrada: agafar cargolins. La Mª Jesús estima la vida; aquesta vida que, assegura, és un regal de Déu i que va aprendre, fa ja molts anys, a posar-la al servei dels altres.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/metge-per-
vocacio-pacient-de-professio/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/metge-per-vocacio-pacient-de-professio/)
(12/08/2025)